

Ord, saaledes ere disse Forsøg heller ikke blevne godkendte af Alle, der høre til Fler-tallet i dette Thing. Endnu i sidste Sam-ling fremkom der jo en ganske uforbeholden Udtalelse fra en af de ledende Mænd her i Thinget, som gik ud paa, at i alt Fald han for sit Vedkommende, og — som det let kunde fortaas — ikke han alene, fastholdt og fastholdt fuldt ud Fordringen fra 1870 og 1873. Jeg skønner meget paa saadanne aabne, ærlige og uforbeholdne Udtalelser som denne. Nei, for os staar det som den eneste og virkelige Grund til, at det har manglet paa tilfredsstillende Samarbejde mellem dette Thing, Regjeringen og Landstinget, at dette Manifest fra 1870 og denne Fordring fra 1873 stadig har staaet bagved enhver vigtigere politisk Forhandling med Thinget; og da denne Fordring, at Regjeringen altid skal være i Overensstemmelse med dette Things Flertal, ikke har nogen Hjemmel i Grundloven og ikke var en Forudsætning ved Grundlovens Vedtagelse ligesom 1849 — thi saa langt gik det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds (Holslein) tilbage med at ville dokumentere den parlamentariske Fordring — saa ere vi fra vor Side berettigede til at sige, at det er dette Thing, som har bragt det dertil, at man nu lever i Tilstande, der ikke have været forudsatte i Grundloven, og for hvis Løsning der savnes positive Bestemmelser i Grundloven. Hvad jeg her har sagt, er ikke noget Nyt, og naar jeg gjentager det her, er det kun, for at det ikke skal fortaas saaledes, at, naar jeg i 3 à 4 Dage staar her og hører paa den Slags Besludninger mod Regjeringen og dens Venner, min Tausshed saa skulde tages som Indrømmelse af, hvad der er sagt.

Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Montad) var saa venlig at udtale i Gaar, at han ikke havde nogen Tvivl om, at Ministeriet ved, hvad det gjorde, altid havde Fædrelandets og Kongens Vel for Øie. Det havde været smukt, om det ærede Medlem ikke bag efter var fremkommen med en Bemærkning, som let kunde fortaas saaledes, at Ministeriet eller i alt Fald jeg, naar jeg udtalte mit Ønske om, at Grundloven maatte leve og blive brugt paa rette Maade, saa kun gjorde det med en lønlig Bagtanke, med et lunt Smil — jeg tror det var det Udtryk, der blev brugt. Det er min oprigtige Mening, hvad jeg har udtalt ikke een Gang, men mange Gange, at det er mit Ønske, at vi maa komme til at bruge Grundloven, saaledes som Meningen var, det vil sige: med fuld gjensidig Hensyn-tagen. Det ærede Medlem brugte endog det Udtryk, at Regjeringen gik i absolutistisk Ret-

ning. Det er en streng Udtalelse. Jeg vil indskrænke mig til derimod at bemærke, at Regjeringen kun Skridt for Skridt og nødvendigen af dette Thing er gaaet til en videre Brug af den Bemyndigelse, som Grundloven giver, og naar det ærede Medlem advarer Regjeringen og særlig mig imod Juristeri, imod at stole for meget paa Juristers Mening, da vil jeg sige, at dette Thing, som efter min Mening har stillet sig paa det Punkt, at Alt er tilladt, hvad der ikke udtrykkelig er forbudt i Grundloven, nødig skulde tale med derom. Grundloven indeholder ikke noget udtrykkeligt Forbud mod, at en af Rigsdagens Afdelinger inddrager at behandle Finantsloven, den indeholder ikke noget udtrykkeligt Forbud imod, at den forkaster Finantsloven en bloc; men jeg gad vide, om der er nogen Forudsætning, der er sikrere end den, at Rigsdagen altid vilde behandle en Finantslov. Jeg kan ikke tilbageholde en Bemærkning i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds i Gaar vilde gjøre gjældende, at Forsætningen af 1849 var en ren parlamentarisk Forsætning. Det foreligger ikke tvivl; men jeg noterede det ærede Medlems Udtalelse, saa jeg tror, det var omtrent Ordene; i alt Fald tager jeg ikke Feil; at det var Meningen. Denne Ytring fra det ærede Medlem kom mig meget overraskende. Jeg gad nok egentlig vide, hvad Mændene fra 1848—48 vilde have sagt, dersom man, efterat de havde fuldført Behandlingen af Grundlovsagen, havde sagt til dem: Det, I her er blevne enige om, er en moderne parlamentarisk Forsætning. Jeg mindes i alt Fald modsatte Udtalelser fra Mænd, som ubetinget maa nævnes blandt de mest fremragende af dem, der toge Del i disse Forhandlinger, som f. Ex. Tscherning, der paa et langt senere Trin, efter at Forsætningen havde været i Virksomhed i længere Tid, advarede mod alle Forsøg paa Ministerstormerier gennem Forsætningen. Det vilde dog have været høist mærkeligt, dersom det virkelig havde været Tanken med Vedtagelsen af Forsætningen af 1849, at det var en saadan moderne parlamentarisk Forsætning. Jeg gad ogsaa vide, hvad Grundlovens høie Giver vilde have sagt, dersom man den Gang, man bød ham den til Underskrift, vilde have forklaret ham, at den i Virkeligheden lagde hele Magten i Rigsdagens Haand, at det i Virkeligheden var tilnærmelsesvis en Abdikation fra hans Side. Nei, naar man nu saa jævnlige viser tilbage til Tiden fra 1849 til 1866, eller maaske egentlig kun til 1855, som den gyldne Tid, da disse Principer bleve anerkjendte og fulgte fra alle Sider, og hvor derfor Forretningerne gik let og tilfredsstill-